

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtaču.)

Št. 8.

Ljubljana, dné 1. avgusta 1900.

VIII. tečaj.

Obletnica nove maše.

(Poslov. M. Vakaj.)

Y mali vasi na Nemškem je živeła preprosta kmetska družina. Osmero oseb je sklevalo pri mizi roke in molilo: „Daj nam danes naš vsakdanji kruh!“ Bog je uslišal prošnjo, nikdar niso lačni zapustili mize. Otroci so bili čvrsti in zdravi. Le najmlajši deček, Bernard, ni bil prav trden; a bil je tih in poslušen dečko, kar je mater posebno veselilo. Zelo ga je ljubila. V šoli mu je šlo slabo, na nobeno stran ni mogel napredovati, akoravno se je silno trudil in mučil. Imel je slabo glavico. Prišel je čestokrat s solznimi očmi iz šole domov, ker ga je žalilo, da ni mogel uspešno odgovarjati na učiteljeva vprašanja. Bil je čestokrat posvarjen, od součencev pa zasmehovan.

Zopet je nastopila nova šolska dôba. Takrat je mali Bernardek s tužnim srcem ubral pot v šolo. Mati mu je sicer zatrjevala, naj bode brez skrbi in strahá; a Bernardek je trepetal pred neuspešnim učenjem. Prvi

dan v drugem šolskem letu gre, kakor navadno, mimo stare lipe, na kateri je bila podoba našega Zveličarja. Čestokrat je že šel mimo te starodavne lipe, vsedel se na lično klopico ter sočutno pogledoval na našega Rešenika. A taka, kakor danes, se mu ni zdela nikdar; naravnost ga je podoba vabila k sebi. Pokleknil je, ter zaupno molil: „O ljubi Oče nebeški, ako mi pomagaš, da se bom uspešno učil, ti obljubim, da hočem vse svoje življenje nedolžno in pobožno živeti!“ Po končani molitvi je bil zelo okrepčan, vesel je hitel v šolo, in od takrat ni več imel sitnob pri učenju, vsega se je lahko učil. Učitelj je bil z njim popolnoma zadovoljen.

Domačo šolo je dobro izvršil. A kaj naj začne sedaj? Nekega dne mu reče oče, da se bo moral učiti kakega rokodelstva, ker za kmetijsko težavno delo je preslaboten. A ko je prihajal starejši, mislil je na obljubo, katero je bil storil Bogu tam pri stari lipi. Vzbudila se mu je želja, da bi bil duhovnik. A kje so pomočki za to, da bi dosegel ta častiti stan? Starišem ni upal ničesar ziniti o tem, dobro vedoč, s kako veliko težavo si morajo služiti vsakdanji kruh. Na ta način je prenašal srčno bol in vsak dan molil k ljubemu Jezusu in ga prosil, naj mu pomaga, da bi se izpolnile njegove iskrene želje.

Nekoč pride oče pozno in ves zamišljen domov, ter začne pripovedovati, da je neznanega duhovnika, ki je bil zašel, jedno uro spremljal do prave poti. Dejal je, kako je bil duhovnik prijazen ter izpraševal o vsem, kar se tiče njegove hiše. „Ko sem se poslavljaj“, tako je končal oče, „so duhovnik rekli, da so novodošli kapelan v vasi, ki je jedno uro oddaljena. Mej pogovori so me tudi vprašali, imam li katerega dečka, ki bi imel veselje do učenja, ker bi radi prevzeli skrb zanj.“

S kako veliko nado so napolnile zadnje očetove opazke malega Bernadka, ne moremo opisati. Mati, ki je v srcu že na tihem gojila jednake želje, opazila je v tem božjo naredbo; prijela je sinčka za roko: „Tako jutri pojdi z Bernardkom k častitemu duhovniku; saj vem, da nima druge želje, kakor da bi bil kdaj duhovnik.“

Oče je storil tako.

Od tega časa je hodil Bernard redno vsak dan v jedno uro oddaljeno vas, kjer je bival dobrotljivi kapelan, da bi se ondi učil latinščine in grščine. Z lahkoma se je učil. Poslali so ga v gimnazijo, katero je izvršil z dobrimi uspehi. Jednako je bil tudi v bogoslovnici vedno mej prvimi.

Neko nebeško veselje je polnilo srcé dobre matere, ko je prišel Bernard kot novomašnik domov. Oče je bil poprej umrl, imela je sedaj mati radi nove maše veliko skrbi; pozabila je rada na vse.

V nekaterih tednih po daritvi prve sv. maše, se je mladi duhovnik Bernard poslovil od svojih dragih, in se napotil kot duhovni pomočnik na odločeni mu kraj v neko gorsko vas. Vselej, kadar je pisal materi domov, vselej se je izrazil, kakó srečnega se čuti, da je postal delavec v vinogradu Gospodovem.

Župnija tam v gorovju je bila obširna, pota težavna po bregovju, a vse ga ni strašilo, ne zadrževalo, kadar je zapel zvon in ga klical k bolniku lajšat mu zadnje trenutke življenja. Zato pa je tudi užival spoštovanje župljanov, zlasti učencev. Učitelj tamkaj je bil star in bolehav, zatorej je čestokrat ga v šoli nadomestoval gospod Bernard; in to cele tedne.

Nekoč, bila je nedelja, sedela je Bernardova mati pred hišo na klopici. Družina se je že spravila k počitku. Na nebu je migljalo na milijone ljubkih zvezdic. Od daljave se zasliši drdranje vozá, psi so lajali. Voz prihaja bliže in se končno ustavi pred njeno kočo. Neznani mož stopi z voza in pristopi k na klopici sedeči ženi in vpraša, ali je došel prav k Pintarjevim? Da, je dejala in nemirno vprašala, kaj želi od nje?

V kratkem je razložil, da se je mladi kapelan, njen sin, ponesrečil. Mati se je silno ustrašila, a bila takoj voljna se ž njim peljati; a konji so morali dobiti počitek. Drugo jutro za rano se je napotila k ponesrečencu. Mej potjo je voznik materi razlagal to-le:

„Pred dvema dnevoma so bili č. g. kapelan v noči poklicani k bolniku jedno uro od cerkve, mej potjo jih dohiti nevihta. Do cela premočeni so opravili pri bolniku vse, kar nalaga sv. cerkev. Ljudje se razidejo. Ko so se gospod kapelan poslovili od bolnika, je zablislilo,

zagromelo in — treščilo v hišo. Plamen je švigal po strehi sem in tja. Skozi odprta vrata se je valil smrdljiv dim v hišo. Gospod kapelan niso nameravali rešiti samo sebe, ampak tudi bolnika, a kje najti izhod? Pred vratmi je že strašno gorelo, drugod pa ni bilo izhoda. Ne pomišljajo dolgo, iz ljubezni do Jezusa pograbijo bolnika in na ramah ga nesó skozi plamen pri vratih na prosto. Nesreča je hotela, da se je goreča streha usula in pokopala oba. Srčni branitelji so takoj izgrebli oba. Bolnik je v nekaterih minutah umrl, ki se je gospodu kapelanu lepo zahvalil za storjeno ljubav. Vendar gospod Bernard ležijo v nezavesti in zdravnik si je v skrbeh za zdravje!“

Tako je končal voznik. ?

Zdravje se kapelanu ni zboljšalo, čeprav je mati noč in dan bedela pri bolniku. Neki dan je dejal: „Pri-srčna hvala, ljuba mati, da ste prišli k meni in mi takó ljubeznivo strežete. Sedaj je pa prišel čas, da — odidem, kadar bode pri sveti daritvi k povzdigovanju zvonilo, takrat odrinem. Prosite č. gospoda župnika, naj mi prinesó zadnjo popotnico, kajti danes je — obletnica daritve moje prve sv. maše!“

Mati misleča, da je njen sin to govoril v omotici, vendar hiti k gospodu župniku, ki so takoj željo izpolnili svojemu duhovnemu pomočniku.

Velika množica župljanov je spremila sv. Rešnje Telo do župnišča. In kadar so gospod župnik vse v red spravili, vprašali so še gospoda kapelana, ako še tišči kaka želja? „Učence svoje bi še rad videl!“ Kar se je izpolnilo. Ljudje so na glas jokali, ko se je po sveti maši oglasil veliki zvon in župljanom naznanil, da je ravno mej povzdigovanjem zapustil solzno dolino njih zvesti duhovnik in se preselil v boljšo domovino.

Zlata lásnica.*)

Kateri otrok pač ne nosi rad kakega lepoticja na sebi? Deklice si vpletajo rože v lase, venčajo si glave s pomladnimi cvetkami ali si pa obešajo okrog vratu régratne verižice. Pa tudi dečki si radi vtikajo za klobuk kako hrastovo ali jelovo mladiko. Seveda se nekateri ne zadovoljujejo s tem. Še raji nosijo na sebi reči, ki se lesketajo in svetijo. Otroci, ki ljubijo tako lepoticje, recimo: prstane, uhanе, zapestnice i. t. d., postajajo bajè kaj radi nečimerni. Utegne že res biti, kakor nam priča sledeča zgodba:

Dora je bila prav dobra učenka, takó, da so bili gospod učitelj prav zadovoljni z njo.

Nekega dné jo pokličejo pri čitanju. Imela bi bila čitati dalje; toda ni vedela, pri kateri besedi so obstali. Gospod učitelj rekó: „Dora, kaj takega nisem vaju pri tebi! Pazi, pazi bolje, da bodeš vedela drugikrat nadaljevati!“

Prišlo je na vrsto računstvo. Dora je bila zopet poklicana; toda zopet ni vedela, pri kateri nalogi so. Gospod učitelj so se čudili ter so deklici zopet opomnili, naj pazi.

Prihodnje dneve so se gospod učitelj prepričali, da ni raztresena le Dora, nego tudi učenke, ki so sedele blizu nje. Zatorej so izpregovorili: „Otroci, vi veste, da je bila Dora doslej zmerom prav pazljiva. Vesel sem bil, da je bila tako pridna. Toda sedaj je vedno nekam raztresena! Odkod to? Mari jo druge učenke motite, ka-li?“

Sedaj vzdigne kodrolasa deklica roko. Ko dobi dovoljenje od gospoda učitelja, izpregovori: „Gospod učitelj, jaz vem, zakaj ni Dora več takó pazljiva!“

„Res? No, pa le povej!“

„Dobila je za svoj god zlato lásnico. Vedno jo jemlje z glave ter jo gleda. Tudi se rada pobaha s to lásnico. Včeraј se celó ni hotela družiti z nami, češ: ‚Kaj boste ve, ki nimate zlate lásnice!‘“

*) Lásnica je igla, ki jo ženske vpletajo v lase.

„Predvčerajšnjim pa je Dora bila Jelici posodila zlato lásnico, da si jo je za jeden časek vtaknila v lase; a zato ji bode morala prinesiti sveto podobico!“

Takó pridene druga deklica.

Gospod učitelj so sedaj vedeli vse! Pokličejo Doro k mizi ter izpregovoré:

„Ljubi moj otrok! Človek je lahko vesel kačega lepoticja; toda preveč se le ne sme zavesiti vanje. Če bi prezirala svoje součenke le zato, ker imaš tako lepoticje le ti, to bi ne bilo prav! V šoli ne gledamo toliko na obleko, pač pa na glavo in srce! To ni, da bi človek nosil zlato na glavi, ampak nosi naj ga v glavi! Ali veš, kaj mislim reči, če govorim o ‚zlatu v glavi?‘“

„Da . . . da . . . ! Gospod učitelj menite to, kar se v šoli učimo!“

„Prav govoriš! Vednost, ki si jo otroci pridobivate v šoli, to je — najboljšje zlato! In čuj me, Dora, kaj ti še povem: Ko odhajaš v šolo, pusti zlato lásnico doma! Če jo prinašaš v šolo, moti tebe in tvoje součenke!“

Dora ni nosila več zlate lásnice v šolo. Kmalu je postala zopet prav pridna in pazljiva učenka, da so jo bili gospod učitelj odslej zopet prav veseli.

Janko Leban.

U r a.

O, pómni: v uri vsaki
Skrivnosten biva duh,
Ki k dobremu te vodi,
Če nisi slep in gluh:
Tik-ták, tik-ták, tik-ták . . . !“

Zarana duh te dramí:
Zdaj spanju časa ni,
Le urno, urno vstani,
Odmôli, delaj ti!
Tik-ták, tik-ták, tik-ták . . . !“

Opoldne duh velí ti:
„K obedu sédi zdaj!
Ne zabi pa ubožca,
Ki nima jesti kaj!
Tik-ták, tik-ták, tik-ták . . . !“

Zvečer ti duh naroča:
„Brž v postelj, lahko noč!
Bogú se priporoči,
Ki daje nam pomoč.
Tik-ták, tik-ták, tik-ták . . . !“

Janko Leban.

Šopek Marijinih čednostij.

VIII. Upanje.

veti Avguštin se je nekega večera sprehajal ob morju. Iz tujih krajev so prihajale ladije, ki so peljale trgovcem vsakovrstnega blaga. Avguštin je začel pri tem premišljevati, kako se mnogi ljudje na svetu trudijo le za časno premoženje in za bogastvo. Spoznal pa je, da to ni naš namen, in je govoril sam sebi: „Za kaj višjega smo ustvarjeni.“ Nato se je ozrl na zvezdnato nebo. Milo so se lesketale zvezde, nekatere bolj, nekatere manj jasno.

Tudi v človeški družbi, menil je Avguštin, je tako. Množice hrepené po časti, nekateri dosežejo bolj odlično stopinjo, drugi ostanejo nižji, ali tudi hrepenenje po časti in slavi ni naš namen. „Za kaj višjega smo ustvarjeni“, dejal je tudi ob tem premišljevanju Avguštin. Njegovo oko se je ozrlo gor nad zvezde, gor do Stvarnika vseh rečij. „To je naš namen“, dejal je Avguštin, da pridemo k njemu, da se kedaj ž njim veselimo. Za se, o Gospod, si nas ustvaril, in moje srce je nemirno, dokler ne počiva v tebi.“ — Da, nebesa so naša prava domačija, nebesa so ona srečna hiša brez trpljenja in brez žalovanja, nebesa so veselo mesto, kjer ni žalosti, ne težave, nebesa so jedini dom brez solz. To srečno nebeško deželo iščemo tudi mi od zibeli do groba. Trdno in zanesljivo pričakovanje, da pridemo v ta lepi kraj in da nam bo Bog dal vse pomočke, ki so nam potrebni za to, imenujemo krščansko upanje.

Kako se je odlikovala Marija v tej čednosti! Posvetnega veselja ni iskala. Čast, bogastvo, in drugo, po čemur hrepené posvetni ljudje, je ni mikalo. Hrepenela je le po Bogu in po nebesih. Po smrti njenega božjega Sina ji je bila zemlja samo kraj pregnanstva; ostala je na zemlji, dokler je Bog hotel, a vendar je vedno hrepenela biti v družbi Jezusovi v nebesih.

Marija, naša pomočnica.

Kakor pa je trdno pričakovala od Boga, da bode vzprejeta v nebesa, tako je tudi v vseh drugih zadevah iskala tolažbe pri Bogu. Njeno zaupanje pa tudi nikdar ni bilo osramočeno. Angelj ji je oznanil, da bode mati Jezusôva, kateremu bo Bog dal sedež kralja Davida. Marija je videla, kako sovražniki Jezusa preganjajo, zaničujejo, v smrt obsodijo in na križu grozovito umoré. Vse to je videla in vendar je upala. Trdno je bila tudi pod križem prepričana, da bo njen božji Sin premagal smrt, da bo veličastno vstal in kraljeval črez nebo in zemljo. Vadi se, ljubi otrok, tudi ti v zaupanju. Zlasti trdno pričakuj, da ti bo Bog dal pomoč, da premagaš skušnjave, da se odvadiš napak ali da sploh storiš kaj zaslužnega za nebesa. Dobro je, da s svojimi prošnjami združuješ tudi kaj bogoljubnih sklepov ali se v jedni ali drugi reči premaguješ, da te bo Bog toliko raje uslišal. Ako se boš vadal v trdnem zaupanju v manjših rečeh, boš tudi v večjih nadlogah popolnoma potolažen lahko zaupal v Boga.

Zgled popolnega zaupanja v Boga nam kaže sveti Alojzij, ki je bil goreč častilec Marijin in jo je posnemal tudi v njenem velikem zaupanju. Pred svojo smrtjo je ljubljeneц božji pisal pismo svoji materi. V tem pismu pravi: „Moja bolezen se je shujšala in jaz upam priti kmalu k Bogu v nebesa. Ne bilo bi prav, ko bi Vi objokovali svojega sina kot mrtvega, ker bo vendar večno živel v nebesih. Najina ločitev ne bo dolgo trajala; kmalu se bodeva videla in se potem ne bodeva nikdar več ločila. Prosim Vas, ljuba mati, sprejmite mojo smrt Vi in vsa družina kot veliko milost. Prosim Vas za materin blagoslov! V Rimu 10. junija 1591. Vaš v Gospodu Jezusu pokorni sin Alojzij Goncaga.“

To je lep zgled krščanskega upanja!

Marijino upanje ni bilo nikdar osramočeno. Veselila se je združitve z Jezusom v nebesih, in Jezus ni sprejel samo njene duše, ampak tudi njeno telo v nebesa. Sv. katoliška cerkev 15. avgusta prav slovesno praznuje praznik Marijinega vnebovzvetja. Naj vas ta praznik, ljubi otroci, spodbuja, da posnemate Marijine čednosti, zlasti še njeno zaupanje v Boga. *A. Stroj.*

Pokora.

(Spisal *Klemen.*)

Julijsko solnce je palilo zemljo, da je venela trava in so povešale poljske rože pisane glavice. Že dolgo ni padlo nič dežja, in zemlja je zevala suše. — V senci pod jablanovim drevesom sta ležala že vse popoldne dva dečka, grizla nezrelo ovočje in zdehala dolgega časa.

„Andrejko, mene že gotovo doma pogrešajo, ker bi moral z očetom v gozd po butare. Pojdiva kam drugam, tukaj bi me lahko našli.“

„Le ne boj se, sem gori se nič ne vidi; sicer pa lahko takoj pobegneva, ako zapaziva kakega vaših.“

„Vse jedno! Veš kaj, pojdiva se kopat!“

„Saj res, Štefek! Še malo počakaj. Poprej grem po hrušk tjekaj-le na oni vrt.“

„Stoj, grem še jaz s teboj.“

V par skokih sta bila pod hruško, pobrala, kar je ležalo po tleh, potem pa začela lučati kamenje v goste veje, obložene s plodom.

„Beživa, beživa, nekdo žvižga!“

„Kje?“

„Vidiš, vidiš, hlapec teče za nama.“

Sedaj sta bila še hitrejša od poprej; plota niti videla nista, tako hitro sta bila čezenj, potem po ozki ulici mej vaškimi skednji in se skrila v gostem grmovju ob potoku. Ko sta se spočila in prepričala, da ju nikdo ne zalezuje, sta se počasi pomikala ob potoku proti „veliki vodi“, kakor so otroci nazivali bližnjo reko Bistrico.

„Andrejko, ali znaš plavati?“

„Jaz? Kako bi ne znal? Na vse načine, kakor le hočeš, vrh vode ali pod vodo.“

„Ali znaš po žabje?“

„Po žabje znam najbolje.“

„Pa po pasje?“

„Tudi po pasje znam jako dobro, po mornarski tudi, po zajčje malo manj. Kaj ti ne znaš?“

„Nak! Daj me ti naučiti!“

„Zakaj ne! Vidiš, kadar plavaš po žabje, delaj tako-le z rokami!“ In Andrejko je stegnil roke daleč narazen in vihtel ž njimi ponosno po zraku, da je parkrat zadel tovariša na usta.

„Glej ga; pazi vendar, sicer mi še zobe izbiješ; čakaj, me bodeš rajše v vodi učil.“

„No, pa v vodi; saj sva že blizu. Pojdiva k vrtincu, tam se najlažje plava, ker je stoječa voda.“

„Pa tam je preveč globoka.“

„No, pri kraju je tudi plitva.“

Takoj nato sta bila na mestu in merila s pogledi motno vodo, ki se je bolj proti sredi na dveh krajih vrtila v krogu in nosila s seboj umazane pene.

„Jaz se ne upam na sredo; rajši ostanem na plitvem. Pojdi plavat, da vidim, kako znaš!“

„Pojdiva oba, sedaj te najlažje naučim, dokler še nisem utrujen.“

Stopila sta v vodo; s početka ju je spreletelo hladno, no kmalu sta se privadila in prešerno brozgala po površini in škropila drug drugega. Dolgo sta stala na plitvini, nobeden si ni upal v globočjo vodo.

„Andrejko, prej si se tako bahal, da znaš plavati, pokaži!“

„Počakaj, da se malo privadim.“

A Štefek je čakal zaman; videl je, da je tovarišu pošla vsa izurjenost. Voda ga ni držala na površju, takoj je smuknil pod gladino.

„Daj mi roko, pojdiva oba proti vrtincu! Oba se lažje ubraniva, ako bi naju hotel potegniti s seboj.“

Štefek se je s početka branil, potem se je udal, — in kmalu jima je segala voda do ramen.

„Andrejko, idiva nazaj, mene zanaša, in noge mi omahujejo.“ — V istem hipu mu je spodrsnilo na spolskem kamenu in se je brzo oklenil tovariša z obema rokama.

„Hitro nazaj, vidiš, da nama sega voda že do vrata!“

„Ne morem, ker se me ti oklepaš; spusti me, da si najprej pomagam sam, in potem potegnem še tebe.“

A Štefek ni hotel. Morebiti tudi ni mogel, ker ju je voda zanašala vedno bolj v globočino in jima segala že do brade. Pričela sta obupno klicati na pomoč, a

kmalu niti tega nista mogla. Oči so se jima zalile s solzami, glavi sta dvigala kvišku in hlapala po sapi. Navdala ju je groza. Moj Bog, od nikoder pomoči, sama v vodi, plavati ne zna nobeden — — —

Skrila sta se za trenotek pod vodo, a takoj nato sta se zopet pokazala dva obupno raztegnjena obraza na površini. — Pomag — — — In zopet sta se skrila pod vodo. To se je parkrat ponovilo, a mej tem ju je voda tirala vedno dalje. Par hipov se že nista pokazala, in Štefek je izgubljal zavest; tedaj sta zadela ob nekaj trdega, in Andrejko je imel še toliko moči, da se je vzpel pokoncu in dvignil tudi tovariša s seboj. Glavi sta se zopet pokazali iz vode; vsa zaripljena v obraz sta težko dihala in bruhala vodo iz sebe. Stala sta na nekem šotoru, katerega je voda prinesla Bog vé odkod in zasula napol s peskom. Bila sta za sedaj rešena; voda jima je segala še vedno do vratu, vendar ni bila toliko močna, da bi ju mogla odpluti s seboj. Tresla sta se prestane nevarnosti in še vedno v smrtnem strahu pričakovala rešitve.

„Pomagajte, pomagajte!“

Obupni klici so doneli iz vodne sredine, a nobenega usmiljenega bitja ni bilo v bližini. Nekaj sežnjev za njima so pluli trije sulci ponosno po zeleni reki in svetlikali s srebrnikastimi luskinami, nad njima je letela čez vodo jata povodnjih ptic, ki so porogljivo kričale in raztezale ozke, sablaste peruti.

Stala sta že četrť ure na štoru, klicaje na pomoč, a slišal ju ni nihče; zopet so jima začele pešati moči in strah pred smrtjo ju je navdajal.

„Andrejko, obudiva kes, skoro gotovo bodeva tu utonila, a ravno prej sva kradla sadje, starišev nisva slušala, mesto na delo, sva se šla potepat, in zato naju je Bog kaznoval.“

Štefek je drhtel, glas se mu je tresel, solze so lile po licih in kapljale v vodo. Oba sta drgetala po vsem telesu, nog skoro nista več čutila, in omotica se ju je prijemala. — Pričela sta obujati kes.

Po molitvi sta bila malo potolažena, a čutila sta, da jima vedno bolj pešajo moči. Zopet sta zaklicala na pomoč.

Tedaj je Andrejko opazil ob bregu, precej daleč dva človeka, ki sta hitela ob vodi. Navdala ga je nada, mu povrnila moči, in kričal je iz polnega grla. Onadva sta ju že videla in se bližala s silno hitrostjo. Andrejko je potegnil roke izpod vode in zamahnil z njimi po zraku, a tedaj je zgubil ravnotežje, se strmoglavil v vodo in potegnil tovariša s seboj. Zdelo se je, da sta izgubljena, a pomoč je bila blizu. Slišala nista drugzega, kot bučanje vode nad seboj in okoli sebe, v prsih ju je dušilo, — tedaj sta začutila, da ju je nekdo zagrabil in potegnil iz vode ... Potem se nista spominjala ničesar več.

Ko sta se vzbudila, sta ležala na bregu, in poleg je stal Štefkov oče in stric.

„Sedaj vesta, kaj se pravi neposlušen biti, potepati se mesto delati. Lahko bi bila sedaj že na onem svetu, da midva nisva k sreči slišala vpitja.“

Štefek in Andrejko sta bila ozdravljena. Odslej sta se čudovito bala vode in potepanje jima ni več hodilo na misel.

Ne zaupaj vsakomur!

Anica igrala se
Z mačko je malo.
Da žival je krotka ta,
Detece je znalo.

Anica prestrašena
K materi zbežala,
Jim krvavo ročico
Plašna pokazala.

Ko pa malo zdraži jo,
Mačica zacvili,
Vprasne dete s krampeljci,
Nič se ji ne smili.

Mati jo tolažijo,
Poučé jo radi:
„Mačke spredaj ližejo,
Praskajo pa vzadi.“

Saj tako na svetu je,
Motimo se često:
Mnog se zdi prijatelj nam,
A srce ni zvesto.

Fr. Zdravko.

S p o m i n.

Oj, v senci hladni pod drevesom
Nebrojnokrat sem sam sedel;
Po vejah so mi ptice pele,
Mimo je potok žuborel.

Sedaj zapustil sem domovje,
Mej svet odšel sem mladolet.
Ostal pa v srci mi spomin je
Na rojstni kraj, na gorski svet.

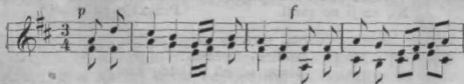
Bogdan Slavko.

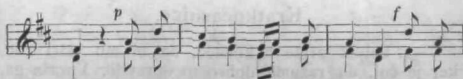
54. Prvič v šolo.

Andantino.

P. Angelik Hribar.

1. Poj-di zdaj. pa pri-den 'bodi, Da se boš na-u - čil
2. Mo-žu tre-ba bi-stre glave, Da ga či-sla-jo po-
3. Na od - ka-za-no ti mesto Se-di, pa na klop ro-
4. Kar o - ni ve-lé ti, stori; Vprašan, gledaj jim v o-

1. kaj; Sve-ti Duh te, si - nek, vo-di, On ra-
2. vsod; On le i - ma kaj ve - lja-ve, Bu - tec
3. ké; Ne še - pe - či, pa - zi zve-sto, Kaj u-
4. braz, In pa mo-ško od - go - vo - ri! Zdaj pa

1. zum ti pra-vi daj.
2. se po-ti-ska v kot.
3. či - telj go-vo - ré.
4. poj-di; zad-nji čas!

Jož. Stritar.

Prve hlačice.

Vek, vek, vek,
Kva, kva, kva —
Čujejo se račice
V vodi tam pri brvi;
Janek ima hlačice
In klobuček prvi ...

V vodi račji zbor junači,
Janek kraj vode korači ..

Ga, ga, oga, oga, oga!
Gos se čudi in gosjak,
In pegatka srebroproga
Kliče vprek: tobak, tobak —!

— — — — —
Pa petelin pride, eh!
Brska tam po blatnih tleh,
Kukurika, kakor zna,
In z ostrogo bije v tla ...
— — — — —

Janku zatrepeče platno,
Vso oblekco ima blatno,
Zasolzi se, zasolzi — —

A petelin, kukurí
Smeje se mu še na to,
In mu pravi: kokoró!

Vnéslav.

Kratkočasnice.

1. Seljak pride h kovaču, da bi mu izdrl zob, ker je čul, da razume dobro to opravilo. Vpraša ga, ali bo kaj bolelo. „Nič“, potolaži ga kovač in mu izpuli zdrav zob mesto bolnega.

Seljak zakriči in reče jezen: „Kaj si lagal, da ne bo nič bolelo?“

„Saj mene ni nič“, reče kovač.

2. Sodnik: „Obtoženec, dobili ste dvanajst let ječe.“ — Nekdo mej poslušalci: „No, saj to je jedino, — kar je pošteno zaslužil.“

3. Roparji mej seboj: „Veš kaj, naša reč bi še ne bila tako napačna, ko bi ne bilo vislic.“ — „In ravno vislice nam pomagajo, da moremo živeti. Ko bi jih ne bilo, imeli bi toliko tovarišev, da bi pobili drug drugega.“

J. Kovec.

Zastavice.

(Iz češčine prevel Podravski.)

1. Vse luknje so na strehi zašili,
Samo jedno pa so pustili.
2. Nima ni rok ni nog,
Vendar spleza na najvišji drog.
3. Ob cesti stoji ter roko steza,
Ničesar ne vpraša, le odgovarja.
4. Prede dolgo nit,
A na vretenu nima nič.
5. Kaj je nad nami
Kvišku z nogami?

(Odgonetke in imena rešilcev v prih. listu.)

Rešitev ugank in šaljivih vprašanj v št. 7:

1) 9. — 2) „Vejice.“ — 3) Kdor pije iz posode. — 4) Pokritega. — 5) Brazda.

Rešili so (vsaj deloma): Levšin J., šestošolec v Ribnici; Gemilšak Anton., učenka višje dekl. šole v Ljubljani; Mimi Rantova, poštna upraviteljica na Dobrovi; Marinič Fr. in Ornik Fr., učenca pri Sv. Duha v Halozah.